

GAZETA LWOWSKA

WYCHODZI KAŻDEGO POWSZEDNIEGO DNIA POPOŁUDNIU

<p>Ceny prenumeraty: We Lwowie bez dostawy do domu . . . mies. zł. 2.—, kwart. 6.— z dostawą do domu . . . mies. zł. 2.40, kwart. 7.— Na prowincji z przesyłką pocztową . . . mies. zł. 2.40, kwart. 7.— Zagranicą . . . mies. zł. 5.—, kwart. 15.—</p>	<p>Numer telefoniczny REDAKCJI I ADMINISTRACJI 221-17. Konto PKO Lwów Nr 504.044.</p>	<p>ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI: LWÓW, UL. ZIMOROWICZA 15 I. P. Listy należy frankować. — Reklamacje otwarte weźmie od opłaty. Rękopisów nadoszanych nie zwraca się.</p>	<p>CENA NUMERU 10 gr.</p>	<p>Ceny ogłoszeń: Za 1 wiersz milimetr. (2½ cm. szer.) w zwykłych ogłoszeniach gr. 24, w nadesłanym i w sekrologach gr. 24, w kronice, raportach, działach gospodarczych, paszki w tekście gr. 24, pod nagłówkiem na pierwszej stronie zł. 1.—. Tabelaaryczne o 50 proc. drożej. Za jedno słowo w drobnych ogłoszeniach gr. 14, kopert i sprzedawane słowo gr. 24, matrymonialne, korespondencyjne prywatne słowo gr. 24, dla poszukujących pracy gr. 4. Z zastrzeżeniem miejsca 25 proc. Zagraniczne o 50 proc. drożej.</p>
--	--	--	--	--

TRÓJKĄT RZYM — BERLIN — TOKIO.

Sprawa wysp Paracels na południe od Hai-Nan, na krótko tylko poruszyła opinię światową możliwością gwałtowniejszego nieporozumienia między Francją i Japonią. Chociaż jednak incydent ten można już zaliczyć do przeszłości, stosunki obu państw dalekie są ideału. Prasa japońska nie przestaje atakować Francji, za pomoc rzekomo udzielaną Chinom. Coraz to pojawiają się wiadomości o dostarczaniu materiałów wojennych przez Indochiny, ukazywały się nawet plotki, twierdzące jakoby między rządem francuskim a Czang-Kai-Czekiem istniał tajny układ.

Źródła tego nastroju należy szukać nie w poszczególnych faktach, ale w zwrocie, jaki się ujawnia coraz silniej w japońskiej polityce zagranicznej. Najsilniejszym w niej czynnikiem w stosunku do Europy jest obecnie niewątpliwie pakt antykomunistyczny, wiążący ją z Niemcami i Italią. Z drugiej strony rozwój operacji w Chinach jest tak wielki, że obejmuje teraz już cały kraj, a nie tylko prowincje północne. Stąd konieczność decydowania wszystkiego w związku z przyszłą organizacją olbrzymich, zdobytych terenów. Stąd też odwrócenie się od spraw europejskich. Jak podaje „Le Temps” poważniejsze dzienniki tokijskie wysuwają projekt ograniczenia liczby ambasad europejskich do 2 kategorii państw: przyjaciół, to znaczy Niemiec i Włoch i państw zainteresowanych bezpośrednio w polityce Dalekiego Wschodu: Rosji i Anglii.

Oczywiście nie można tych projektów brać zbyt dosłownie, faktem jednak jest coraz większe związanie Japonii z jej partnerami z trójkąta Rzym — Berlin — Tokio.

Dowodem tego jest głębokie przeobrażenie, jakiemu uległy ostatnio stosunki japońsko-niemieckie. Mamy na myśli odwołanie ambasadora Trautmana i misji wojskowej niemieckiej z Chin.

Faktem jest, że mimo objawów wielkiej przyjaźni między Trzecią Rzeszą, a krajem wschodzącego słońca, w Chinach przebywała aż dorychczas wojskowa misja niemiecka, złożona z oficerów, którzy nie mało przyczynili się najpierw do zorganizowania armii chińskiej, a następnie do opracowania planów obrony przeciw najazdowi japońskiemu. Jak dobrze oficerowie ci wywiązywali się ze swego zadania o tym wie najlepiej sztab japoński. Nic dziwnego, że pragnął od dawna ich odwołania. Stało się to dopiero teraz. Przez rok Niemcy prowadząc oficjalnie politykę pro-japońską, jednocześnie pomagali Chinom w zbrojnym oporze.

Wysiłki medycyjne ambasadora Trautmana jednakże zawiodły. Niemcy musiały wybrać. Wybrały Japonię. Zrezygnowały z korzyści, jakie im dała współpraca z Czang-Kai-Czekiem, chcąc zapewnić sobie odpowiednią rekompensatę po zwycięstwie japońskim.

Podobne nastroje panują w Italii, połączonej z Japonią nie tylko układem antykomunistycznym, ale układem politycznym, zawartym z Mandżukuo i traktatem handlowym, podpisanym niedawno z Japonią i Mandżukuo.

Trójkąt Rzym—Berlin—Tokio działa sprawnie. Stwierdzenie to jest tym

Z plenum Sejmu

Batalia o ugruntowanie podstaw polityki gospodarczej.

Warszawa, 20. 7. (PAT) Na wczorajszym posiedzeniu komisji specjalnej Sejmu prowadzono dalszą debatę nad projektem ustawy „o środkach finansowych na popieranie gospodarczo uzasadnionego kształtowania cen artykułów rolniczych”.

Podsekretarz stanu w Ministerstwie Skarbu p. Morawski: Dla ustalenia ceny przyjęto jako miarodajne notowania giełdy warszawskiej nie dlatego, by była ona giełdą najważniejszą, lecz z tego względu, iż z samego faktu, że chodzi tu o stolicę, oddziaływała ona na kształtowanie tych cen silniej, niż inne giełdy krajowe. Teoretycznie wydawałoby się, że najsluszniej byłoby przyjąć przeciętną notowań wszystkich giełd krajowych. Jednak w praktyce doprowadziłoby to do rezultatów przypadkowych, gdyż na różnych giełdach działają różne elementy.

Min. Kwiatkowski: Pozostało jeszcze bez odpowiedzi pytanie p. Holyńskiego, dotyczące skarbu i funduszy. Rząd ponosi odpowiedzialność za politykę, którą prowadził po przednio i prowadzić będzie w tym zakresie.

Zjawiskiem normalnym jest to, że kwoty wydane na zwroty ceł powinny być zaliczane na rachunek dotacji. Jednak mogą zachodzić wypadki, że eksport jest tak duży w tym roku to będzie prawdopodobne — że narosną pewne sumy, które nie będą zrefundowane.

Pos. Floyar-Rajchman: Rząd podchodzi do zagadnienia traktując rolnictwo nie jako stałego petenta. Zagadnienie ujęte jest w sposób ogólny oraz z punktu widzenia znalezienia dodatkowych środków do budżetu.

Należy się zgodzić ze stanowiskiem rządu, że mimo spóźnionego okresu w związku ze spóźnioną sesją nadzwyczajną i wobec tego, że stoimy wobec sytuacji mniej szczęśliwej niż w latach 1936-37 — akcja ta jest konieczna. Przyjmując mniej korzystną ewentualność, że cena światowa nie zagraża, my nie oderwiemy się od cen światowych, należy przewidzieć trudności nietylko dla rolnictwa, ale dla całego gospodarstwa.

Trzeba podkreślić z naciskiem, że rząd zwraca się o współpracę do Izby mimo, że ma uprawnienia żeby zagadnienie premiowania eksportu rozstrzygnąć na własną odpowiedzialność.

Niepokój budzi rozważanie, czy środki przewidziane w skali ustawy będą dostateczne. Należy się li-

bardziej na czasie, że ten, przeciw, któremu jest zwrócony, nie pozwala zapaść sobie.

Dnia 12 b. m. oddział wojsk sowieckich wtargnął na terytorium Mandżurii w rejonie Funkhung i zajął miejsce wość Szansen.

Nastąpił ostry protest japoński. Nie pierwszy to incydent.

Nie podobna jednak przewidzieć, jak długo podobne incydenty będą się kończyły w sposób pokojowy.

czyć z tym, że przy spadku cen zbóż może nastąpić spadek cen mięsa, a środki zaradcze muszą być rozciągnięte również na produkcję hodowlaną.

P. min. Kwiatkowski oświadczył, że w planach rządu leży decyzja bardziej określona w kierunku walki o rentowność rolnictwa. To oświadczenie nie powinno znaleźć wyraz w redakcji ustawy.

Pos. Puławski cieszy się, że rząd nareszcie przychodzi do wpływania na gospodarcze kształtowanie się cen rolnych. Przy tym zespole środków, jakimi rząd dysponuje, można się pokusić o ustalenie pewnego limitu cen.

Określenie limitu ceny na 20 zł. wydaje się mówcy trafne. Jest zdania, że miasta wytrzymają tę dopłatę, jaką ustawa projektuje, dopłatę konieczną dla zdobycia środków na premie wywozowe. Jednak ustawa w dzisiejszym brzmieniu jest instrumentem bardzo nierealnym i niebezpiecznym i wymaga poważnej przeróbki. Zasadą powinna być powszechność opłaty. Inaczej bowiem zorganizowanie kontroli będzie rzeczą bardzo trudną, zaś brak kontroli wytworzy demoralizację.

Pos. Zakrocki zaznacza, że cały ciężar utrzymania opłacalnych cen rolniczych ustawa przerzuca na miasto. Wywoła to skutki niebezpieczne, albowiem mimo zmniejszenia siły nabywczej konsumenta miejskiego, zwłaszcza robotnika, cena chleba będzie utrzymana na niezmiennym poziomie. Nie może się zgodzić mówca z p. referentem, który chce usztywnić opłatę 3 złote i uważa, że winna tu być zastosowana elastyczność w zakresie wysokości tej opłaty.

Pos. Kamiński ma co do tej ustawy szereg zastrzeżeń. Przede wszystkim rolnik zainteresowany jest nie tylko w cenie płodów rolnych, ale także w poziomie cen przemysłowych. Jest rzeczą ważną oddziaływanie na psychikę rolnika już w obecnym okresie. Chodzi o to, ażeby rolnik natychmiast po zbiorach wierzył w utrzymanie ceny i skuteczność tej ustawy. Odpowiednie instytucje powinny być przygotowane, ażeby w razie potrzeby skupować zboże i rzucić pewne ilości za granicę.

Pos. Waszkiewicz podnosi, że ustawa ta jest rzeczywiście antyspołeczną, albowiem ciężar opodatkowania godzi w warstwy najbiedniejsze.

SPRAWA RENTOWNOŚCI ROLNICTWA JEST RZECZĄ NAJWAŻNIEJSZĄ.

Pos. Hutten-Czapski wskazuje, że ustawa jest na czasie, gdyż zastanowić się nad ceną zboża należy właśnie teraz, kiedy zbiory są dopiero na początku. Musimy pamiętać, że corocznie ludność zwiększa się o 400 tysięcy głów, co pociąga za sobą zwiększenie spożycia o 800.000 do 1.000.000 q. Eksport nasz zamyka się w procencie dość niskim, wynosi bowiem 6—8 proc. Musimy jednak mieć możliwość tego wywozu zboża, gdyż w razie wojny mamy w ten sposób gotowe nadwyż-

ki dla konsumpcji wewnętrznej. Prócz tego wobec istniejących na całym świecie trudności walutowych wywóz zboża stanowi dla skarbu poważne źródło dopływu walut. Jeżeli chodzi o wykonanie tej ustawy, to będzie ono trudne i wymaga dość kosztownego aparatu. Nie sądzę, żeby można kosztów tego wykonania przetrząść w całości na skarb państwa. Mimo jednak wszystkich trudności sprawa rentowności rolnictwa jest rzeczą tak doniosłą, że musimy te wszystkie usterki przeboleć. Przypadkowo miałem w ręku niedawno aforyzmy gospodarcze, wydane w Niemczech w r. 1937. Czytamy tam, że każde załamanie produkcji rolniczej powoduje prawie dwa razy większe załamanie się produkcji przemysłowej i rzemieślniczej. Jeżeli w Niemczech to odgrywa tak wielką rolę, to u nas ma to nierównie większe znaczenie. Dla tej sprawy musimy ponieść także pewne ofiary.

Wicepremier Kwiatkowski prosi o odrzucenie wszystkich poprawek, z wyjątkiem tych, które zgłosił p. referent. To sformułowanie może nie jest doskonałe, ale ma charakter pewnej trwałości. Nie mamy na oku żadnych załatwień doraźnych. Natomiast poprawki chcą uchwycić coś doraźnego. Ustawa ta ma oczywiście charakter zbożowy. Jednakże może istnieć taki rok — a rok ubiegły może być tego przykładem — że nie trzeba popierać eksportu, również na rynku można nadwyżki zbożowe zdjąć przez rozwój produkcji zwierzęcej, więc niech istnieje możliwość oparcia tej produkcji zwierzęcej, niech istnieje ta druga kolejność. Nie wydaje mi się też, żeby można powiązać zwolnienie od opłaty z uiszczeniem przez rolnika podatku gruntowego, jak tego chce p. poseł Zuławski. Panowie widzą pewne chropowatości w tej ustawie, które napewno są i które ja dokładnie widzę, ale panowie chcą naprawiać to przez wprowadzenie jeszcze więcej chropowatości. Jedyną drogą jest utrzymanie w tej ustawie linii dość generalnej. Zaczekajmy jeden rok. Po roku trzeba będzie przyjrzeć się na nowo ustawie i rząd wówczas zaproponuje odpowiednią poprawki.

ZNOWU BOMBARDOWANO STATEK ANGIELSKI.

Walencja, 20. 7. (PAT.) Parowiec angielski „Stanland” został zbombardowany przez pięć samolotów. Bomby wzniciły na statku pożar. Załoga i dwóch oficerów, członków komisji nieinterwencji Włoch i Holender wyszli cało. Pożar został ugaszony, część pokładu spłonęła.

WYCIECZKA ŚLĄSKICH ROBOTNIKÓW NA POLESIU.

Pińsk, 20. 7. (PAT.) Przybyła tu wycieczka 500 robotników śląskich ze „Wspólnoty interesów”. Wycieczkę towarzyszą dziennikarze Syndykatu śląskiego oraz znakomity pisarz śląski Gustaw Morcinek. Ślązacy urządzają dla społeczeństwa poleskiego artystyczną wieczór śląski.

